

SINUN
SILMIESI
KAUTTA

PETER
HÓEG

PETER HØEG:

- Lumen taju (1992, suom. 1993)
Rajatapaukset (1993, suom. 1994)
Kertomuksia yöstä (1990, suom. 1995)
Nainen ja apina (1996, suom. 1996)
Kuvitelma 20. vuosisadasta (1988, suom. 1997)
Hiljainen tyttö (2006, suom. 2007)
Norsunhoitajien lapset (2010, suom. 2011)
Susanin vaikutus (2014, suom. 2015)
Sinun silmiesi kautta (2018, suom. 2019)

PETER HØEG

Sinun silmiesi kautta

Suomentanut

SANNA MANNINEN

TAMMI
HELSINKI

Tanskankielinen alkuteos *Gennem dine øjne* ilmestyi 2018.
Copyright © Peter Høeg and Rosinante / ROSINANTE & CO,
Copenhagen 2018
Suomenkielinen laitos © Sanna Manninen ja Tammi 2019
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-0694-3

Ensimmäinen osa

*

Kuulin klinikasta käydessäni tervehtimässä kasvatti-veljeäni Simonia Nykøbing Sjællandin sairaalassa hänen ensimmäisen itsemurhayrityksensä jälkeen.

Simonilla oli yksityishuone, tullessani hän istui sängyssä yllään sairaalan valkoinen T-paita ja hänen päänsä vaikutti hyvin isolta.

Hän näytti ihan kaksivuotiaalta.

Hänen äitinsä oli kertonut, että synnytys oli ollut vaikea ennen kaikkea Simonin pään vuoksi.

Nyt pää näytti todella isolta.

Simonilla oli vaimo ja lapsia ja elettyä elämää takana. Hän oli fyysisesti hyvässä kunnossa, hän juoksi ja nosti painoja. Monen mielestä hänellä oli voimakas ja hurmaava persoonallisuus. Mutta tässä tilanteessa, sairaalassa, treenattu kroppa ja voimakas persoonallisuus olivat kuin kuoria jotka suojasivat hänen todellista minäänsä. Eli pientä lasta.

Juttelimme hiljaa. Kyselin viime vuorokausista, mutta Simon ei muistanut paljoakaan. Hän oli juonut kaksi

pulloa viinaa, niellyt sata parasetamolitablettia ja lähtenyt ajamaan.

Simon puhui rauhallisesti, järkyttyneen arvokkaasti.

Olimme yhtä läheisiä kuin lapsena.

Tämän läheisyyden vuoksi sain oivalluksen. Oivallus ei ollut sanallinen, sanat tulivat vasta myöhemmin, pikemminkin se oli fyysinen: Simonin teolla oli tarkoitus. Yrittämällä itsemurhaa lapsi pyrki murtamaan kuoren ja saamaan yhteyden maailmaan. Oli ratkaisevan tärkeää, ettei lasta teljettäisi takaisin sisälle.

Jos niin kävisi, hän yrittäisi uudelleen. Ja onnistuisi.

Puolen tunnin kuluttua sairaanhoitaja tuli sanomaan, että Simon tarvitsi lepoa.

Nainen saattoi minut ulko-ovelle.

– Onni hymyili hänelle, hän sanoi.

Aika yllättävä näkemys ihmisestä, joka oli yrittänyt päättää päivänsä.

– Hän selvisi hengissä lääkkeistä ja alkoholista. Hän selvisi hengissä liikenneonnettomuudesta. Poliisin mukaan silminnäkijät ovat kertoneet, että auto ajoi jyrkältä tienpenkalta alas, kierähti ympäri ja jatkoi aidan läpi pelolle, mistä hän onnistui ohjaamaan takaisin tielle. Hän selvisi hengissä siitä. Samoin kuin parasetamolista. Kun veressä on niin paljon parasetamia kuin hänellä, siitä seuraa yleensä elinikäisiä maksavaurioita, joihin saattaa kuolla. Mutta hän näyttää välttävän sen. Hän on edelleen vaarassa, mutta uskomme että hän toipuu. Tavallaan hän on jäänyt henkiin kolmesti. Onni hymyili hänelle.

*

Vartuimme yhdessä Kööpenhaminan Christianshavnissa siihen aikaan kun kaupunginosa oli vielä köyhä.

Minä olin viiden ja Simon neljän vanha kun näin hänet ensimmäisen kerran aukiolla Kristianin kirkon takana. Äiti vei minut usein sinne sunnuntaisin, siellä oli hiekkalaatikoita ja penkkejä, villiviiniä ja aurinkoa harmailloilla muureilla ja hyvin rauhallista.

Joskus kun tapaa ihmisen, josta tulee tärkeä koko loppuelämäksi, ensikohtaaminen jää mieleen. Ehkä se johtuu siitä että ensimmäinen katse on erityisen läpitunkeva. Ehkä se johtuu siitä että yhteinen historia ja odotukset puuttuvat, jolloin kohtaaminen voi olla paljas ja voi tapahtua jotain mille ei ole sanoja.

Muistan Simonin poskien ihon, sen punan. Hänen koneella leikatut hiuksensa. Yhtä aikaa valppaan ja täysin avoimen katseen, jonka hän loi minuun ja äitiin.

Ryhdyimme leikkimään yhdessä, ja ennen pitkää äidille selvisi, että Simon oli tullut ulos siskonsa kanssa. Neljä- ja kaksivuotiaat lapset olivat pihalla keskenään.

Saatoimme heidät kotiin, ja panin merkille äidin huolen, vaikka hän ei sanonutkaan mitään.

He asuivat Wildersgadella, heille mentiin kuilumaisen sisäpihan kautta. Huomasin äitini järkyttyvän hieman, kun heidän äitinsä avasi oven.

Siitä lähtien tapasimme mahdollisimman usein, monesti Simon tuli meille, monesti hänellä oli mukanaan siskonsa Maria.

Toisinaan he jäivät yöksi. Ensin me kysyimme äidiltä luvan, sitten äiti meni Wildersgadelle kysymään lupaa Simonin ja Marian äidiltä, koska tällä ei ollut puhelinta.

Hän asui yksin lasten kanssa, hän siivosi öisin ja nukui lähes koko päivän, naapurit katsoivat lasten perään.

Aina äiti ei halunnut herättää häntä vaan jätti vain viestilapun.

Simon nukkui minun sängyssäni, Maria patjalla lattialla. Simon peitteli siskonsa huolellisesti vaikka oli niin pieni. Kun äiti oli toivottanut hyvää yötä, sammuttanut valon ja sulkenut oven, Simon istahti siskonsa viereen. Maria kanniskeli mukanaan räsynukkea, ja Simon jutteli nukelle, oikoi Marian peittoa ja sanoi aina lopuksi: ”Minä olen tässä ihan lähellä.”

Sitten hän kävi minun viereeni pitkäkseen, ja me jutelimme hiljaa pimeässä.

Vähitellen hänen kuiskuttelunsa harveni, ja kohta tuli hetki, aina uloshengityksen aikana, kun hän lipui uneen.

Minä makasin pimeässä ja tunsin että minun oli pidettävä huolta hänestä kuin hän olisi pikkuveljeni.

Simon piti huolta Mariasta. Maria piti huolta nukes-

taan. Minä yritin pitää huolta Simonista. Isä ja äiti yrittivät pitää huolta minusta. Simonin ja Marian äiti yritti pitää huolta lapsistaan. Samoin kuin naapurit.

Sellainen tämä maailma myös on. Se ei ole pelkästään sotaa ja ahneutta ja lajien tuhoutumista. Se on myös toisistaan huolta pitävien ihmisten ketjuja.

Kävin Simonin luona sairaalassa taas seuraavana päivänä.

Silloin hän oli jo alkanut vetäytyä.

– Eilen oli samanlaista kuin lapsena, minä sanoin.
– Tuntuiko sinustakin siltä kuin olisimme palanneet alkuun?

– Joo, hän sanoi. – Ei. Ehkä.

Meidät keskeytti sama sairaanhoitaja kuin edellisenä päivänä, hän sulki huoneen oven takanamme, ja jäin seisomaan käytävälle hänen kanssaan.

– Me vartuimme yhdessä, sanoin. – Sitten ajauduimme erilleen. Nyt olemme taas kohdanneet. Kunpa voisin mennä hänen sisäänsä näyttämään, mitä hän ei saa unohtaa.

– Olen nähnyt sen tapahtuvan, hoitaja sanoi. – Olen nähnyt kun ihmisen sisään on menty tuolla tavalla näyttämään. Olin yhdessä paikassa harjoittelussa, viikon vain, en muista paikan virallista nimeä, mutta se tunnetaan nimellä Klinikka tien päässä. Laitos sijaitsee Århusin eteläpuolella, meren rannalla, ja se kuuluu yliopistolliseen sairaalaan. Otin puhelinnumeron talteen.

Jokin hänen tavassaan puhua sai minut vakuuttumaan siitä, että tämä oli kohtalo.

Hoitaja kävi hakemassa puhelinnumeron.

– Johtajan nimi on Lisa, hän sanoi.

Arvasin johtajan nimen jo ennen kuin kuulin sen.

*

Puhelinnumeron avulla löysin hieman Moesgårdin pohjoispuolella sijaitsevan paikan, jossa toimi useita lääketieteellisen tiedekunnan laitoksia. Numeron kohdalla luki Neuropsykologisen kuvantamisen laitos.

Valitsin numeron ja sain langan päähän nuoren tytön.

– Meille ei voi varata henkilökohtaista tapaamisaikaa, hän sanoi.

Odotin. Tiesin että kohtalo veisi minut sinne.

– Mutta meillä on avoimet ovet kerran puolessa vuodessa, hän sanoi. – Seuraava kerta on keskiviikkona.

Århusin ja Odderin väliseltä päätieltä käännettiin kohti merta ja ajettiin muutama kilometri tiheään metsän ja mäkisen moreenimaan läpi. Sitten maisema avartui ja näkyviin tuli vettä. Iso harmaa betonirakennus sijaitsi mereen viettävässä rinteessä.

Paikkaa ei selvästikään ollut rakennettu vieraita silmällä pitäen, se oli sisäänpäin kääntynyt, tutkimuslaitos.

Opasteita ei ollut. Pääovella istui vartija tiskin takana. Peremmällä näkyi pitkä käytävä ja työhuoneiden ja laboratorioiden avoimia ovia. Kerroin etsiväni Neuropsykologisen kuvantamisen laitosta. Mies tarkasteli minua mietteliäästi ja perin pohjin.

– Ne on ne mukavat tytöt kellarissa, hän sanoi.

En ihan saanut selvää hänen äänensävyistään, se oli yhtä aikaa vitsaileva, ystävällinen ja valpas.

Kiersin rakennuksen taakse. Koska se sijaitsi jyrkässä rinteessä, tieltä tullessa piti laskeutua portaat päästäkseen alimpaan kerrokseen. Aivan kuin olisi mennyt syvään kellariin. Viättävän maaston vuoksi laitoksen merelle antavat ikkunat olivat kuitenkin maan tasalla.

Oven avasi valkoiseen työtakkiin pukeutunut nainen. Hän ojensi kätensä ja sanoi olevansa Lisa.

Jähmetyin paikoilleni, ja hän odotti kärsivällisesti. Sitten ojensin käteni ja kerroin nimeni. Hänen kasvoillaan ei näkynyt merkkiäkään tunnistamisesta.

Lisa näytti samalta kuin nähdessäni hänet viimeksi, seitsemänvuotiaana.

Se ei voi pitää paikkaansa, mutta niin minä sen koin. Kuin Lisa olisi ollut täysin itsensä näköinen.

Olin huomannut saman ilmiön ennenkin katsoessani tuttujen aikuisten lapsuudenkuvia: ihmiset näyttivät ihan samanlaisilta lapsina ja aikuisina. Aivan kuin kehitykseksi kutsumamme ilmiö tarkoittaisi lähinnä sitä, että tuomme esiin sen mikä meillä on jo mukanamme kun tulemme maailmaan.

Tai sitä, että emme saa mahdollisuutta tuoda sitä esiin.

Jo lapsena Lisassa yhdistyivät harvinaisella tavalla lähes valkoiset hiukset ja auringon tummaksi paahtama iho.

Ajattelin että hän viettää varmasti paljon aikaa ulkona.

Myöhemmin kuulin hänen tekevän niin paljon töitä, että hän sai aurinkoa vain kaksikymmentä minuuttia päivässä syödessään assistenttiansa kanssa lounasta ulkona.

Hänen hiuksensa olivat kiinni. Hiusrajassa kulki arpi koko otsan poikki vasemman ohimon taakse.

Yleisöä oli kahdeksan henkilöä. Lisan pyynnöstä esittäydymme: paikalla oli lääkäri, psykologi, kaksi opiskelijaa, kaksi eläkeläistä, opettaja ja minä.

Istuimme seinän viereen sijoitetuilla tuoleilla huoneessa, jonka isot ikkunat antoivat merelle.

Viettävän maaston ansiosta katto oli huomattavan korkealla, yli kuudessa metrissä, tilaan olisi mahtunut toinen kerros.

Jokaisen tuolin käsinojaan oli asennettu tarjotin, ja jokaisella tarjottimella oli lasit jotka näyttivät tavallisilta ohutsankaisilta lukulaseilta.

Keskellä huonetta oli kolme tuolia piirissä, kaksi tuolia oli tyhjillään ja kolmannessa istui mallinuken näköinen nukke.

Nukelle oli puettu valkoinen työtakki. Sen pää oli kampaajan kuivauskupua muistuttavassa laitteessa.

Nuken ja tuolin yllä oli paksujen muoviputkien muodostama kehä, jonka halkaisija oli melkein kaksi metriä.

Lisa painoi jotain nappia, ja ikkunoiden peitoksi liukuivat ulkopuolella luukut ja sisäpuolella pimennysverhot.

Huoneen kummaltakin puolelta työntyi ikkunoiden eteen lattiasta kattoon ulottuva seinä. Kun noin kolmenkymmenen sentin paksuiset seinät kohtasivat, syttyi kattovalo.

Lisa meni tuolilla istuvan nukan luo ja kosketti muoviputkia.

– Tämä on magneettikuvantamislaitte.

Hän kosketti kupua.

– Ja tämä mittaa aivosähkökäyriä. Asiakas istuu tässä tuolissa, missä nyt on nukke.

Lisa näppäili tuolinsa vieressä olevan tietokoneen näppäimistöä, ja valot himmenivät.

– Olkaa hyvä, pankaa lasit silmille.

Tottelimme. Linssit olivat ikkunalasiasia, näkökentässä ei tapahtunut muutosta. Mutta kummassakin linssissä oli pupillin kohdalla pikkuruinen musta helmi tai lasikuula, pienempi kuin nuppineulan pää.

– Silmälasit luovat eräänlaisen kolmiulotteisen vaikutelman.

Nukan vieressä olevaan tyhjään tuoliin ilmestyi näkyviin sinivalkoisesta valosta muodostuva hahmo.

– Keräämme laitteiden antamat skannaustulokset, työstämme niitä, tulkitsemme ne graafisesti ja heijastamme ne holografisen projektorin kautta. Tämä hahmo jonka nyt näemme on tallenne.

Hahmo oli alaston mies, jonka nivuset ja kasvot oli häivytetty epätarkoiksi, anonyymeiksi, muuten hahmo näytti elävältä. Lähes läpinäkyvän ihon takana erottuivat sisäelimet, niiden takana häämötti luuranko. Myös pääkallo, luiden takana aivot.

Lisa näppäili.

– Magneettikuvaus antaa viisikymmentä kuvaa eli niin sanottua leikettä sekunnissa. Nyt lisäämme EEG:n, joka mittaa aivojen sähköistä toimintaa, ja yhdistämme eri värähdyslaajuuksiin värit.

Valohahmon päässä ja pään ympärillä tuli näkyviin sykkivä värien leikki.

– Sitten lisäämme kehossa ja sen ympärillä tehtyjä sähkömagneettisen aktiivisuuden mittauksia.

Eri puolilla kehoa alkoi pulputa värillisiä kuvioita.

– Mittaamme sykkeen, verenpaineen ja ihon sähkönjohtavuuden. Annamme mittaustuloksille visuaalisen hahmon ja värin.

Värien leikki ja liike tihenivät sinisen kehon eri puolilla. Edessämme oli valosta tehty ihminen, jota ympäröivät sykkivät sateenkaaren värit.

– Asiakas istuu tuossa tuolissa, jossa nyt istuu nukke, ja hän näkee edessään omaa biologista järjestelmäänsä esittävän kolmiulotteisen kuvan, joka päivittyy sekunti sekunnilta. Kaikkia näitä kuvauksia ja mittauksia tehdään joka päivä useimmissa suurimmissa sairaaloissa. Me olemme yhdistäneet tulokset, antaneet niille graafisen ilmiänsun ja heijastaneet ne holografisen projektorin kautta.

Lisa meni valohahmon luo.

– Tämä asiakas joutui vakavaan onnettomuuteen kolme vuotta sitten. Sen jälkeen hän ei ole pystynyt tekemään töitä. Hänelle on tehty psykiatrisia ja neurologisia tutkimuksia. Mitään ei ole löytynyt. Miehen mukaan onnettomuuden jälkeen hänestä on tuntunut, että keho

lamaantuu aina kun hän joutuu tilanteeseen, jossa hän on vastuussa muista. Hän kokee koko kehonsa harmaaksi ja voimattomaksi. Lisäämme tämän kokemuksen hologrammiin.

Lisa naputteli näppäimistöä, ja valohahmon lihaksisto muuttui vaaleanharmaaksi.

– Miehen mukaan niissä tilanteissa hän kadottaa yhteyden rintakehäänsä ja fyysiseen sydämeensä. Esitämme myös sen kuvallisesti.

Lisa kosketti näppäintä, ja hahmon rintakehä ja sydän haalistuivat.

– Miehen mukaan hänen ajatuksensa valtaavat hänet kokonaan.

Päässä ja kehossa aaltoilevat värit muuttivat luonnetaan.

– Teemme tässä jotain, mitä lääketieteessä ei ole koskaan ennen tehty: Avaamme keskustelun, jonka osapuolina ovat asiakkaan kokemus itsestään ja mittausvälineidemme tallentamat tiedot hänen biologiastaan. Kun asiakas kuvaa sisäisen kaaoksen kokemusta, kun hän palauttaa mieleensä muistoja joissa koki tämän kaaoksen, näemme että aivosähkökäyrän kuvio muuttuu. Aineenvaihdunta muuttuu. Sydämen sykkeen rytmi muuttuu, samoin verenpaine, hormonituotanto, ihon sähkönjohtavuus. Emme tiedä, miksi näin tapahtuu. Mutta antamalla näille mitattaville muutoksille graafisen ilmeen, tämän valoesityksen, ja säätämällä sitä asiakkaan kokemusten perusteella, me autamme asiakasta luomaan itse kuvan, jonka avulla hän voi nähdä syvem-

mälle itseensä kuin mihin hänellä muutoin olisi mahdollisuus. Hän näkee tämän kolmiulotteisen esityksen itsestään ja voi sen jälkeen yhdessä meidän kanssamme mennä sisälle kuvaan. Siltä se tuntuu. Kuin keho ja tietoisuus alkaisivat muuttua läpinäkyviksi. Vastaanottavaisiksi.

Lisa meni seisomaan valohahmon taakse.

– Tämä asiakas on joutunut kahdesti vakavaan onnettomuuteen. Välissä oli monta vuotta. Kummankin onnettomuuden yhteydessä olemme nähneet kuvioita, jotka viittaavat siihen, että onnettomuudet liittyvät läheisesti toisiinsa. Se on tämän laitteiston vahvuus. Näemme yhteyksiä ja toistoa, näemme kaavoja ennen kuin ne ehtivät tietoisuuteen. Näemme kaavoja joiden havaitseminen olisi vaatinut pitkäkestoisen terapian. Kaavoja joita ei ehkä olisi lainkaan huomattu. Nyt voimme auttaa asiakasta kiinnittämään huomiota joihinkin vaurioihin, hellittämään otteensa niistä ja päästämään irti. Traummat eivät ole asioita, jotka ovat tapahtuneet joskus. Ne ovat asioita, joista pidämme kiinni koko ajan, joka hetki.

Lisa sammutti projektorin, se pysähtyi vähitellen ja sininen hahmo hälveni ja katosi, huone muuttui mustaksi.

Lisa antoi huoneen olla pimeänä ehkä minuutin.

Se ei ollut tehokeino. Hän halusi vain antaa meille aikaa palata tavalliseen ulkoiseen todellisuuteen.

Sähkövalo voimistui asteittain kuten elokuvanäytöksen jälkeen. Seinät liukuivat pois ikkunoiden edestä, samoin pimennysverhot. Meri tuli taas näkyviin.

– Kuka kestää nähdä tuollaisen kuvan itsestään?

Kysymyksen esitti lääkäri.

– Harva. Psykiatrisen hoidon piirissä olevilla on usein niin hauras persoonallisuus ja he kärsivät niin syvästi, etteivät he pysty avaamaan sisintään. Pikemminkin he kätkevät sen parhaansa mukaan. Ja meistä muista juuri kukaan ei ole kiinnostunut kohtaamaan itseään.

– Miksei?

Lisa muotoili vastauksensa huolellisesti.

– Tämä meidän maailmamme on virta, joka on liikunnut ulospäin viisisataa vuotta. Jokainen askel sisäänpäin on askel vastavirtaan.

Yksi toisensa jälkeen kuulijat nousivat seisomaan ja käittelivät Lisaa hyvästiksi.

Lopulta jäljellä olin enää minä.

– Minulla on kasvattveli, sanoin. – Hän yritti riistää itseltään hengen. Pelkään että hän yrittää uudelleen ja onnistuu. Jokin hänen sisällään ei halua kuolla. Sinä voit auttaa sen esiin.

Lisa pudisti päätään.

– Meille on monen vuoden jono. Tarvitaan omalääkärin lähete psykiatriseen hoitoon tai toiminnallisten häiriöiden keskukseseen ja sieltä edelleen meille. Silti vain harvalla on loppujen lopuksi rohkeutta lähteä tähän.

– Pelkään että hän kuolee.

Lisa piti minulle ovea auki.

– Meillä on liian vähän resursseja. Kiitos käynnistä.

Sinä yönä en saanut unta. Neljän maissa nousin ylös ja menin autolle. Niin aikaisin teillä ei ollut liikennettä. Olin perillä viideltä, matkalla päätieltä laitokselle ohitin mustan pakettiauton, joka oli pysäköity tien laitaan valot sammutettuina.

Otin viltin mukaani, kävin istumaan rakennuksen seinustalle, nojasin ikkunaruutuihin ja katselin kun aurinko nousi lahden ylle.

Edellisenä päivänä vastaanotossa näkemäni vartija käveli luokseni seinänviertä pitkin. Selitin asiani, hän pyysi näyttämään henkilöllisyystodistuksen, esitin hänelle ajokorttini, hän jätti minut rauhaan.

Hetken kuluttua luokseni tuli kaksi poliisia, myös heille todistin henkilöllisyyteni, myös he jättivät minut rauhaan.

Lisa tuli tuntia myöhemmin. Hän tarkasteli minua hetken ja istahti sitten viereeni.

Istuimme niin ehkä viisi minuuttia, se on pitkä aika kahden ventovieraan vaieta yhdessä.

Lisalle minä olin ventovieras.

– Sinulla on jokin muukin motiivi, Lisa sanoi. – Jokin muu kuin veljesi.

Hän ei haastanut riitaa. Hän totesi tosiasian sellaisena kuin sen näki. Aivan kuin olisin ollut läpinäkyvä, kuten valohahmo.

Jostain syystä tiesin, että jos en nyt vastaisi oikein, Lisa ja tämä paikka sulkisivat minulta ovensa.

– Olen aina etsinyt jotain, sanoin. – Olen etsinyt aitoja kohtaamisia ihmisten välillä. Ne ovat erittäin harvinaisia.

Ja erittäin lyhyitä, usein niitä ei ehdi edes huomata. Eikä kukaan tiedä, miten ne saisi toistettua. Koin ensimmäiset tällaiset kohtaamiset lapsena. Ensin kasvattiveljeni Simonin kanssa. Ja sen jälkeen lastentarhassa yhden tytön kanssa.

Lisa nousi hitaasti seisomaan.

– Työskentelin opiskeluaikana merkittävien auttajien kanssa, hän sanoi. – Sekä kotimaassa että ulkomailla. He olivat psykiatreja ja terapeutteja. Yhteensä heillä oli ollut viisikymmentätuhatta terapia-asiakasta. Esitin heille kaikille samat kysymykset: Miksi ihmiset tulevat teidän luoksenne? Miksi ihmiset kärsivät? Heidän mukaansa kaikki asiakkaat sanovat samaa. Että he eivät koe aitoa yhteyttä ihmisiin. Perustin tämän klinikan selvittääkseni, mikä tulee ihmisten väliin. Mikä estää kohtaamisen. Mitä tarvitaan, jotta ihmiset näkisivät toisensa.

Lisa avasi oven.

– Meillä on istunto viikon kuluttua. Pääsetkö tulemaan silloin?

Hän esitti kysymyksen ohimennen. Jälleen testi. Jos vastaisin väärin, en näkisi häntä enää koskaan.

Nyökkäsin.

Kun käännyin pysäköintipaikalta, huomasin taas poliisit.

PETER HØEG (s. 1957) on kiistatta tanskalaisen nykykirjallisuuden suurin nimi. Høegin kolmas romaani *Lumen taju* oli hänen kansainvälinen läpimurtonsa. Se ilmestyi yli kolmellakymmenellä kielellä ja sai Skandinavian parhaan rikoskirjan Lasiavain-palkinnon. Oscar-palkittu ohjaaja Bille August teki sen pohjalta elokuvan. Osittain omaelämäkerrallinen *Rajatapaukset* sai Tanskan kirjallisuuskriitikkojen palkinnon ja herätti laajaa yhteiskunnallista keskustelua. *Sinun silmiesi kautta* on Peter Høegin yhdeksäs suomennettu teos.

Mitä jos ihmismieleen voisi astua sisään kuin rakennukseen? Neuropsykologian keinoin tietoisuuteen porautuva romaani on väkevä kuvaus todellisuuden häilyväisyydestä, kertomusten voimasta ja siitä, mitä toisen ihmisen kohtaaminen todella merkitsee.

”Ehtaa Høegia: romaani täynnänsä seikkailua, maagisia yhteyksiä ja tummiakin sävyjä.” INFORMATION

”Yksikään toinen tanskalaiskirjailija ei käytä kieltä niin kuin Peter Høeg.”
FYENS STIFTSTIDENDE

Päällys: Emmi Kyytsönen

